

Literarno glasilo

(posebna izdaja)

V tej številki:

Stripi	5–8
Prozna besedila	9–25
Poezija	26–32
Dramsko besedilo	33–42
Besedilo v tujem jeziku	43–52

Na naslovnici:

Ex libris devetošolcev. Izdelan v januarju 2024 pod mentorstvom ge. Barbare Petkovšek.

Uvodnik

Beseda že od vedno za človeka pomeni nekaj, kar mu omogoča sporazumevanje z drugimi in zapisovanje uporabnih stvari, kot so sezname, zgodovinski zapisi ... Vendar pa smo ljudje že od samega začetka besede uporabljali še za nekaj – za izmišljevanje in pripovedovanje zgodb ter pesmi, ki so se na začetku prenašale iz generacije v generacijo, kasneje pa prešle še v zapisano obliko. Ta del uporabe besed je ljudem omogočal, da so uporabljali svojo domišljijo in vsaj za nekaj časa prešli v svet, ki se jim je zdel popoln. Lahko pa so samo nekemu priznali svoja čustva ali jih izlili na papir. Ravno zaradi te ljubezni do pisanja, ki na naši šoli postaja vse bolj pogosta in se začne rojevati že v prvem razredu, pa pred vami stoji to literarno glasilo, v katerem so zbrana izbrana dela učencev naše šole.

Branje glasila boste lahko pričeli z nadvse preprostimi besedili – kratkimi stripi, ki sta jih za nas s pomočjo učiteljice pripravili učenki prvega razreda. Besede vas bodo nato popeljale med različna prozna besedila starejših učenk naše šole, ki obsegajo tako fantazijsko tematiko kot različna vsakodnevna doživetja mladostnikov.

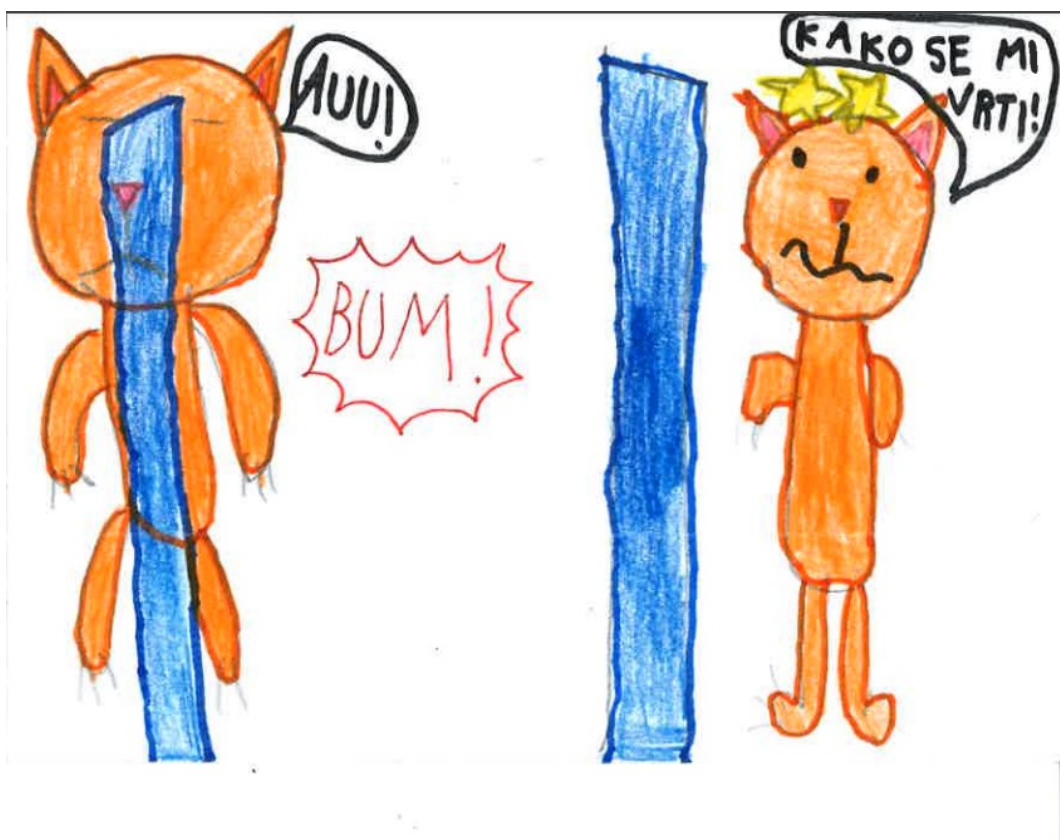
Sledi poezija, ki pa je, čeprav je nastala pod peresi mladih pesnikov, izpiljena do potankosti in vas bo zagotovo presunila, ali zaradi vrste tenkočutnih sonetov ali pa zaradi zadnje pesmi v tem sklopu, ki sledi modernim oblikam poezije in opisuje lepoto in skrivnost noči. Proti koncu vas čaka dramsko besedilo, ki povezuje slavno deželo Nije z našim krajem (Črnim Vrhom), ki so ga napisali učenci petega razreda pri pouku slovenščine. Za konec naše skupne literarne poti pa smo pripravili še prav posebno besedilo – zgodbo Duh v angleščini, ki vas bo s svojo vsebino morda malo prestrašila ali pa vas pustila brez besed. Pustite se presenetiti.

Želimo vam prijetno branje in vznemirljivo popotovanje po svetu zgodb, pesmi in domišljije.

Mirjam Krevs, učenka 9. razreda

Stripi

Nesreča

Marina Žigon, I. razred

Novi prijatelj

Kristina Novak, I. razred

Mladički

Prijatelji

Prozna besedila

Deček in zmaj

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami živel mlad fantič s svojo materjo. Bila sta revna, toda fant je vedno gledal na dobro plat življenja. Prišel je čas, ko je bila stiska velika, zato se je deček odločil, da odide s trebuhom za kruhom.

Vzel je malho, vanjo dal kos kruha in se odpravil. Hodil je tri dni in tri noči, preden je prispel do druge vasi. Sedel je na tla in začel jesti kruh, ki ga je bil prinesel s sabo. Tedaj pristopi k njemu volk in prosi: »Dobri fante, nahrani me, nisem jedel že tri dni in še pastirji me preganjajo.« Fant je odvrnil: »Seveda, volk. Dam ti nekaj kruha. Nihče, ne živali ne ljudje, si ne zasluži stradati.« In je volku izročil nekaj kruha. Tedaj je volk spregovoril: »Rešil si mi življenje, zato ti bom nekaj svetoval; hodi proti soncu še tri dni in tri noči, ko boš prišel do mojega brloga. V njem je meč, ki ti bo omogočil, da obogatiš. Toda straži ga sedemglavi zmaj, ki ga premagaš tako, da mu odrežeš vse glave hkrati. To lahko storiš le z mojim mečem. Ko premagaš zmaja, pridi nazaj s tem mečem. Čakal te bom tu in nagrajen boš. Razumeš?«

Deček je prikimal in volk je izginil. Takoj je vstal in se odpravil na pot. Hodil je tri dni in tri noči in res našel volkov brlog. Videl je lesket meča, toda stražil ga je ogromen zelen zmaj s sedmimi glavami. Fant je tiho stopil do meča in ga prijel za ročaj. Tedaj pa se je zmaj zbudil in zarjovel. Fant je odskočil in podržal meč pred sabo. Zmaj se mu je bližal, vseh sedem glav pa je sikalo. Deček se je stisnil ob steno, zamižal in zamahnil z mečem. Razlegel se je ledeneč krik. Ko je ponovno odprl oči, ni videl ničesar, razen sedmih zmajevih glav, ki so ležale na tleh. Šele tedaj je opazil gomilo zlatih in srebrnih kovancev, ki so ležali globlje v brlogu. Nekaj jih je dal v svojo in ga ogovoril: »Ubil sem zmaja in dobil meč, kot si mi naročil.« Volk je odvrnil: »Vidim, toda začutil sem, da si vzela nekaj kovancev.« Fant se je prestopil, nato pa pogledal v volkove oči in rekel: »To je res, toda niso zame, temveč za revne otroke iz moje vasi.« Volk ga je pogledal in prikimal. Z resnim glasom je spregovoril: »Vidim, da si dobrega srca, zato te bom nagradil. Iz malhe, ki jo nosiš, boš lahko potegnil katerokoli dragocenost. Meč, ki ga imaš opasanega, te bo spremenil v kralja in imel boš svojo palačo. In tudi vsi, ki jih imaš rad, bodo živeli srečno.« Deček se mu je zahvalil. Nato je odšel proti svoji rodni vasi.

Ko je prišel nazaj, se ga je mati izredno razveselila. Fant ji je povedal o vseh svojih dogodivščinah. Bila je presrečna, ko je izvedela, da je njen sin postal kralj. Na mestu njune stare bajte je zdaj stala prelepa palača. Vsi vaščani so zdaj živeli v mestu z belimi hišami, ki so imele rdeče strehe. Vsi so živeli v miru in blaginji. Sin se je poročil s princeso iz sosednjega kraljestva in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Avtorica: Veronika Furlan Požanel, 6. r

»Dobri fante, nahrani me, nisem jedel že tri dni in še pastirji me preganjajo.«

NOVICOTROS

Šotorjenje v strašni noči

To je zgodba o tem, kako smo šotorili na jasi sredi gozda. Tega dogodka se spomnim še danes. Spomnim se ga tako živo, kot bi se zgodilo včeraj. Nanj sem pomislila, ko smo za domače branje brali knjigo Prežihovega Voranca z naslovom Solzice.

Odpravili smo se zgodaj zjutraj. Bila sem zaspana, zato sem med vožnjo zaspala. Zbudila sem se šele, ko smo prispeli na cilj – v koroške gozdove, kjer smo običajno šotorili. Takoj smo se lotili dela. Postavili smo šotor, uredili prostor, kjer smo kasneje zakurili ogenj, in nabrali suha drva. S sestro sva stekli v gozd, kjer sva nabrali dovolj gob, da smo jih spekli in se do sitega najedli. Bilo je že pozno, zato smo se odpravili spat. Mami in ati sta spala v enem delu šotora, midve s sestro pa v drugem. Tako smo zaspali.

Okrog polnoči me je zunaj zbudilo tuljenje: »A-a-a-u-u-u-u!« Kri mi je zamrznila v žilah, tako sem se prestrašila. Tuljenje pa kar ni ponehalo in prestrašena sem se skrila pod odejo. Postal je tako tiho, da bi lahko slišali iglo pasti na tla.

Nisem bila prepričana, da je varno, zato sem še bolj prisluhnila. Takrat sem zaslišala zvok dežnih kapelj. Ta zvok me vedno umiri, toda takrat miru nisem občutila. Nenadoma me je spreletel občutek, kot bi me stresla električna. Zunaj, v dežju, sem pustila fotoaparata! A kaj naj naredim zdaj?

Odločila sem se, da bom ukrepala. Hitro sem oblekla pelerino in stekla iz šotora. Bila sem prestrašena in nič nisem videla v temi. Ker sem hitro tekla, so me robide in veje zbadale v noge. Toda moj cilj je bil samo eden – najti fotoaparata. Ampak na šotoru, kjer sem ga pustila, ga ni bilo! Tekala sem kot v začaranem krogu, toda fotoaparata nisem našla. Takrat pa sem zaslišala tisti zvok:

»A-a-a-u-u-u-u!« Znova so se mi od strahu noge zarasle v tla. A nisem pustila, da bi se mi fotoaparata uničil. Kljub vsemu strahu sem zbrala še zadnjo trohico poguma in hitro pregledala, če je fotoaparata padel v grm. Panično sem ga iskala, in ko sem pregledala že drugi grm, mi je vse upanje pošlo. Moje stokanje je spremljalo tuljenje zveri in še zadnji grm sem pregledovala, ko ... se je v njem skrival fotoaparata! Bila sem presrečna, toda iz sreče me je predramil srhljivi zvok tuljenja. Skočila sem pokonci in medtem ko sem tekla do šotora, je dež ponehal. Ura je bila okrog enih zjutraj in bila sem utrujena, zato sem zaspala.

Naslednji dan sem zgodbo pripovedovala družini, medtem ko smo na tabornem ognju pekli penice. Mami me je potolažila, da mi volk ne bi naredil nič hudega,

»Toda moj cilj je bil samo eden - najti fotoaparata.«

toda nikoli več si nisem upala iti ponoči ven.

Bila sem vesela, da mi je uspelo premagati strah, in ta pripetljaj mi bo za vedno ostal v lepem spominu, saj se je vse srečno končalo.

Ema Mivšek, 7. r

Božični zločin

Danes je četrtek, 23. 12 2022, in samo še trije dnevi so do božiča. Yes!

Ura je nekaj do osmih in doma imamo večerjo. Mama je pripravila njene slavne makarone s sirom, eno mojih najljubših jedi. Z očetom se pogovarjata o njeni novi likovni razstavi, saj je moja mama slikarka. »Mislim, da bi dala razstavi ime Vrata v neskončnost, kaj praviš, Stephane?« me vpraša mama. Še preden uspem odgovoriti, mi zazvoni telefon. Ko pogledam, kdo je, se nasmehnem. »Chris je,« oznamim. Chris je moj BFF že vse od vrtca. »No, potem pa se le oglasi,« mi dovoli mami.

Sprejemem videoklic. »Hej, Chris!« pozdravim. Na drugi strani zaslona je vse tiho. Namrščim se. Tišina ni običajna za Chrisa. Običajno ima ogromno za povedat. »Chris, a si ti OK?« vprašam. Njegove oči so nekoliko odmaknjene, kot da o nečem globoko razmišlja. »Oh, si kej rekla? Sori, razmišljam o nečem,« se končno odzove. To me preseneti. Chris je po navadi bolj spontan in ne razmišlja veliko o svojih dejanjih. Ko se oglasi, me popolnoma preseneti: »Razmišljal sem, da bi šla za božič v kino, gledat kakšen božični film. Kaj praviš?« To me popolnoma preseneti. »A kot dejt?« Chris zardi. »No, ja,« zajeclja. »Čeprav itak vem, da boš rekla ne.« Ob teh besedah se rahlo zasmejem. »Ne, ti butec, itak, da bi šla v kino s tabo. Sej greva komot sam kot frenda.« Chris si vidno oddahne. »Kul, torej. Kaj praviš, če bi se dobila ob sedmih? Film je malce daljši od ene ure, potem lahko greva pa še na pijačo.« Ko malo preračunam, vidim, da bi to šlo čist komot.

»To bi bilo čist OK,« potrdim. »Zmenjeno torej. Se vidva v nedeljo. Adijo,« se Chris poslovil, nato pa prekine povezavo. Ko pridem v kuhinjo, moj izraz na obrazu pove vse. Starša se rahlo nasmehmeta. Hvala bogu pa nič ne rečeta. Če bi, bi me pobral.

Naslednja dva dni preživim v megli. Ne morem dočakat nedelje!

»Preostanek dneva se izgubi v naši božični tradiciji: Vse od posebnega zajtrka do ogleda trapastih božičnih filmov.«

In končno pride tisti dan. Ko se zbudim, je ura 8:30. Navdušeno privihram v dnevno sobo, kjer me že čakata starša. Na hitro objamem oba, nato pa vso svojo pozornost posvetim darilom. Navdušeno zacvilim, ko zagledam cel kup reči, ki sem si jih strašansko želela. Med njimi pa se bohoti tudi prelep šal. Takoj se odločim, da ga bom nosila zvečer. Preostanek dneva se izgubi v naši božični tradiciji: Vse od posebnega zajtrka do ogleda trapastih božičnih filmov. Vse to mine, kot bi tlesknill s prstom, in takoj je ura šest. Malce živčna se začnem pripravljati na obisk kina. Po tri četrt ure sem končno urejena, kot se za dejt spodobi. Po pravici sem mal živčna. Moje roke se rahlo tresejo, ampak odpovedati srečanje s Chrisom se mi zdi nesramno, zato se ob 18:50 odpravim od doma.

Na hitro pomaham staršema s trapastim nasmeškom na obrazu in stopim skozi vrata. Stresem se, saj je zunaj ledeno mrzlo. Na srečo do kina ni več kot pet minut hoje, zato pospešim svoj korak. Čez nekaj minut se znajdem pred kinom. Chris me že čaka, zato se hitro napotim k njemu. »Oj, Stephanie!« me pozdravi, ko se približam. »A greva noter? Zunej je precej mraz,« reče in stopi v notranjost kina.

V naju butne val toplega zraka. Slečem si plašč, z glave si potegnem kapo in odmotam šal s svojega vratu. Vse skupaj obesim v garderobo. Enako ponovi še Chris, nato pa se odpraviva k blagajni. Hitro kupiva dve vstopnici za film in veliko porcijo pokovke.

Ko najdeva najina sedeža in se usedeva, ma spreleti čuden občutek. Postanem še bolj živčna in zazdi se mi, da sploh ne bi smela pristati. Toda še preden uspem zbežati iz dvorane, se luči ugasnejo in film se začne.

Uro in šestnajst minut pozneje se luči v dvorani spet prižgejo. Film je bil v bistvu še kar dober. Ko s Chrisom stopiva nazaj na ulico, reče: »Poznam popoln kraj za preživljanje božičnega večera. Ni daleč; minutka hoje. Imenuje se Kavarna Allen. Lastniki so moji sorodniki. Tam strežejo *najboljšo* hrano, ki se za božič pritiče.« In res sva čez manj kot minuto tam. Chris me vodi k nekoliko oddaljeni mizi v kotu, kar daje občutek zasebnosti in to mi je všeč. Kot na ukaz do najine mize pride dekle, malce starejše od naju. »Stephanie, to je Emma, moja sestrična. Emma, to je moja frendica Stephanie,« naju predstavi Chris. »Bratranec! Vidim, da lepo preživljaš božič!« se zasmije Emma. Chris zavije z očmi. »Emma, zase se brigaj,« reče, vendar brez jeze v glasu. »Samo prinesi nama nekaj za jest, prav? Jez bom enako kot zmeraj, palačinke z nu-

telo in vročo čokolado.« Ob omembi te hrane se mi zaiskrijo oči. »Po njeni reakciji sklepam, da bo isto,« Emma z nasmeškom pomigne proti meni.

Čez nekaj trenutkov se že vrne s pladnjem v rokah. »Dober tek!« nama še zaželi, nato pa se že posveti naslednji stranki.

Nenadoma zaslišim glasen tresk pri vhodnih vratih. Presenečeno pogledam tja in opazim moškega s temno masko čez obraz. Moški dvigne pištolo. »To je rop! Nihče naj se ne premakne, pa mi ne bo treba uporabiti te lepotic!« zakriči. Od strahu sem prikovana na mesto. Pogledam Chrisa. Tudi on izgleda podobno.

Mrzlično začnem razmišljati. Najbolje bi bilo poklicati policijo, vendar si nihče ne upa. Nenadoma mi klikne. Najina miza je tako obrnjena, da se ne more videti, da telefoniram. Previdno izvlečem telefon iz žepa. Roke se mi tresejo, toda vseeno mi uspe poklicati. Čez nekaj trenutkov se oglasi mlada ženska: »Policija, kaj je narobe?« Globoko vdihnem, nato pa čist potihoma rečem: »Sem v Kavarni Allen na Wolfangovi 31. Dogaja se rop.« »V redu. Ostanite mirni. Policijska enota je že na poti,« se glasi odgovor. »Hvala. Nasvidenje,« še uspem reči, nato pa prekinem povezavo. Obrnem se h Chrisu in mu z ustnicami sporočim: Vse je OK. Chris že hoče nekaj reči, ko zaslišim sirene. Ropar se s šokom v očeh obrne po kavarni. »Ne! Kdo, za vraga je poklical policijo?! Kdo je to?!« Njegov izbruh pa prekineta dva policista, ki vdreta skozi vrata. Svoji pištoli takoj usmerita proti moškemu z masko.

Vse naprej se zgodi zelo hitro: Policista vtakneta možakove roke v lisice in ga odpe-ljeta, Emma se mi vrže okrog vratu, da se mi zahvali ... Zdi se mi, da je minilo sto let, a sva s Chrisom spet sama. »To je bilo noro!« je navdušen Chris. »Junakinja dneva si! In to mi je zelo všeč.« In nato me poljubi. To je najdaljši in najboljši trenutek v mojmu lajfu. Ko se spet ločiva, se nama oči iskrijo. »Fant in punca?« Chris bo-ječe vpraša. »Fant in punca,« potrdim.

Preživela sem.

Stephanie Foster

Erika Furlan Požanel, 9. razred

»Od strahu sem prikovana na mesto. Pogledam Chrisa. Tudi on izgleda podobno.«

Rdeča kapica po moje

Nekoč pred davnimi časi je živela Erika Furlan Požnel s svojo hčerko Nušo Čuk. Njuna hišica je stala na obrobju gozda. Nekega dne se je Erika odločila, da pošlje Nušo k babici Ceciliji, ki je živela sredi gozda. Pripravila ji je košaro z dobrotami in jo še posvarila, naj ne stopa s poti.

Nuša se je kmalu odpravila. Hodila je po poti ter zagledala razbojnika Primoža Čibeja. Pristopil je k njej in jo vprašal: »Kam pa kam, mlada gospodičnica?« Nuša je odgovorila: »K babici Ceciliji grem, gospod.« Čibej se je namehnil in odšel naprej. Nuša je skomignila z rameni in nadaljevala pot.

Razbojnik je medtem že pritekel do Cecilijine hiše. Vstopil je in požrl nič hudega slutečo babico Cecilijo. Ko je Nuša prispela, je bila hiša nenavadno tiha. Toda zagledala je "babico Cecilijo" in si oddahnila. A to je bil razbojnik Primož, ki je želel požreti tudi Nušo. Takoj je planil nanjo in v nekaj sekundah je že bila v njegovem trebuhu.

Lovec Damjan Čuk, ki je takrat hodil mimo, je zaslišal nenavadne zvoke. Videl je razbojnika Primoža Čibeja, ko je požrl Nušo. Udaril ga je in prerezal njegov trebuh. Iz njega sta skočili Cecilija in Nuša. Odločili so se, da ga odpeljejo daleč proč.

Ko so prišli nazaj domov, jih je bila Erika zelo vesela. Od takrat naprej so vsi živeli mirno in srečno do konca svojih dni.

»Takoj je planil nanjo in v nekaj sekundah je že bila v njegovem trebuhu.«

Veronika Furlan Požnel, 6. razred

Ko se ti življenje obrne na glavo

Bil je hladen večer. Z očetom sva se po avtocesti vozila proti letališču. Cesta je bila pretežno ravna in le kje se je pojavil kak avtomobil. Strmela sem skozi okno in opazovala svetleče zvezde, ki so se ob jasnem zimskem večeru svetile, kot se običajno kristali snega na soncu.

Ura se je bližala polnoči. Čez približno dve uri bo z letališča odletelo letalo in odpeljalo vse najboljše slovenske karateiste na svetovno tekmovanje v Berlinu, ki bo po dveh mesecih šolskih, regijskih in državnih tekmovanj končno pokazalo, kdo je najboljši svetovni karateist.

Na to tekmovanje sem se pripravljala vse življenje. Trenirala sem pozno v noč in jedla beljakovinsko hrano, ki je pomagala, da so moje mišice postale močne in me ni nič na tem svetu podrlo. Vse življenje sem sanjala le o tem tekmovanju, ki vsakega karateista pripelje na sam vrh, in globoko v sebi sem vedela, da je ta vrh že moj, saj sem v karateju – še največ v borbi – premagala že veliko deklet, za katere je v tistem času veljalo, da niso premagljive.

Moj oče glede karateja ni popuščal. Ko je bil mlad, je tudi sam poskušal priti na to tekmovanje, vendar mu je takratna operacija hrbtenice zaradi zloma vse to preprečila. Ko je izvedel, da je moja mama noseča, je bil presrečen, saj je vedel, da bo svojega otroka pripeljal do tja, kjer je sam končal, in še dlje. Njegova želja je sicer, ko je izvedel, da bo dobil hčer, malo zamrla, ampak ko sem začela kazati znake borbenosti in moči, ki za moja leta niso bili običajni, je takoj pograbil možnost in me začel učiti, dokler nisem prišla do tu, kjer sem zdaj.

Skoraj sva že prispela do letališča, ko me je oče z iskrivimi očmi vprašal: »Si kaj živčna?« Preden sem mu odgovorila, sem pomislila, koliko mu mora to pomeniti, da je njegova hči prilezla tako visoko. »Nisem tako živčna kot vznemirjena, saj bom lahko spoznala veliko talentiranih karateistov in se od njih marsikaj naučila.« Oče se je nasmejal in me pohvalil, ker tako razmišljam, da se lahko iz vsake priložnosti naučim kaj novega, pa čeprav od tekmecev.

Prispela sva na letališče in parkirala v garažni hiši, ki je stala poleg in bila namenjena vsem potujočim, ki so prišli z avtom. Oči je parkiral avto in iz prtljažnika vzel prtljago. Hitro sva odšla do sprejemnega prostora, kjer so preverili, če imava s sabo kaj nedovoljenega. Po pregledu sva odšla v čakalnico, kjer so že bili ostali, ki jim je uspelo priti med prvih deset na državnem tekmovanju.

»Vse življenje sem sanjala le o tem tekmovanju, ki vsakega karateista pripelje na sam vrh, in globoko v sebi sem vedela, da je ta vrh že moj ...«

NOVICOTROS

»Gledala sem zvezde, ki so bile na tej višini še lepše in svetlejše kot na tleh.«

Poleg njih so sedeli njihovi trenerji in starši.

»Katarina, pa si le prišla. Sem že mislil, da te ne bo!« se je za mano zadrhl moj trener, ki je v vsaki situaciji dobil nekaj, iz česar se je lahko pošalil. Režeče je pristopil do mene in mi pomolil roko, ki je nakazovala, da mi hoče dati kepco. S svojo pestjo sem udarila v njegovo in njegov obraz se je skremžil: »Ooo, punca, počasi, saj nisem tvoj nasprotnik na tekmi, ni mi treba zdrobiti roke.« Tokrat se je zasmel očmi. Verjetno je bil ponosen name, ker sem v bolečino spravila svojega trenerja. Vedela sem, da se moj oče in trener ne marata preveč in da ju bo treba kar precej držati narazen, če bom hotela, da se do Berlina ne bosta pobila med sabo.

Ura na letališču je minila hitro in čas je bil, da se vkrcamo na moderno in zelo udobno letalo. Usedla sem se na sedež ob oknu, oče pa poleg mene. Zrla sem ven. Nikoli se še nisem peljala z letalom in glede tega sem imela manjše pomisleke, saj sem slišala že za marsikatero hudo nesrečo. Na koncu me je oče le prepričal, da bo vse v redu in da se nam ne bo nič zgodilo.

Letalo se je začelo počasi premikati in se dvigovati. Ko smo prišli do višine, ki je bila naročena pilotu, je stevardesa po zvočniku sporočila, da se lahko odvezemo in sprehajamo po letalu. Odšla sem na stranišče. Oče je medtem bral časopis, ki je naznanjal najnovejše novice na področju športa. Ko sem prišla nazaj in se ponovno usedla, sem opazovala oblake, ki so v mesečini izgledali kot sladkorna pena, kot mehke postelje, na katerih bi z lahkoto zaspala. Gledala sem zvezde, ki so bile na tej višini še lepše in svetlejše kot na tleh. Opazovala sem Luno, ki je razsvetljevala našo pot, in nato počasi zaspala.

Zbudil me je strašen pok. Pogledala sem skozi okno in videla, da je odneslo desno krilo letala. Skozi zvočnike se je tedaj zaslišalo: »Pozor! Vsi potniki se privežite in postavite v zaščitni položaj – sklonite se in dajte glavo med noge. Prosimo vas, da ostanete mirni in upoštevate navodila.« V pilotovem glasu se je slišal strah. Pogledala sem očija in v njegovih očeh sem prvič videla dvom. Objela sem ga in mu rekla, da ga imam rada. Tudi on me je močno stisnil in mi odgovoril z enakimi besedami. Oba sva se sklonila in naredila, kot nam je naročil pilot. Čutila sem, kako padamo. Samo čakala sem, da bomo pristali na tleh in se bo moje življenje izteklo. Vse trenutke, treninge, tekmovanja sem prevrtela v glavi in začutila, da po mojem licu teče solza.

Preden smo padli na tla, je pretekla cela večnost. Vsaj tako se mi je zdelo. Ko smo udarili ob gladino reke, je odneslo streho in polomilo še drugo krilo. Sila me je odnesla iz letala in kmalu sem pristala v vodi. Čutila sem, da se mi je ne-

kaj zavilo okoli nog. Poskušala sem videti, kaj to je, vendar me je nenaden sunek elektrike povsem ohromil. Potopila sem se pod vodo. Čutila sem, da je vse končano. Energija v meni je usihala, moje življenje je počasi ugašalo.

*

Prebivalci, ki so živeli poleg jezera, so takoj prišli pogledat, kaj se je pripetilo. Videli so trup letala, okoli pa preostale dele, ki jih je ob padcu odneslo na različne konce. Eden od mimoidočih je poklical rešilce na mednarodno telefonsko številko 911, ostali pa so medtem odšli pogledat, če je kje kdo, ki je nesrečo preživel. Prišli so do območja, kjer je bilo ogromno trupel. Stopili so v vodo in brodili med njimi, da bi videli, če kdo diha ali kaže kakšne znake življenja. Eden od prebivalcev je prišel tudi do Katarine in potipal njeno zapestje, če se še vedno čuti srčni utrip. Ko ga je začutil, je od veselja zakričal: »Hej! Pridite sem! Tukaj je dekle. Pomagajte mi jo odnesti iz vode.« K njemu je prišlo nekaj ostalih domačinov in skupaj so jo izvlekli iz vode. Na površju so jo začeli oživljati, dokler niso prišli reševalci. Ko so prispeli, so nekateri odšli oživljat Katarino in jo stabilizirati na nosila, medtem ko so drugi domačine povpraševali, če je kje še kakšen preživeli.

*

Slišala sem sireno. Njen zvok je trgal tišino v moji glavi. Slišala sem reševalce, ki so hiteli na pomoč. Slišala sem domačine, ki so govorili o preživelih. »Ona je edina preživela ...« Edina preživela, edina preživela – besedna zveza je odzvanjala v moji glavi in me morila, zatirala, uničevala ...

Prebudila sem se. Slišala sem piskanje naprave, ki je merila moj srčni utrip. Razgledala sem se okoli sebe. Bila sem v bolnišnici. Postelja, na kateri sem ležala, je bila obdana z vsemi mogočimi napravami. Takoj sem prepoznala, da nisem v Sloveniji, saj se je videlo, da je bolnišnica modernejša. Pogledala sem skozi okno. Mesto je bilo temno. Očitno je bila še vedno noč. Ali pa že druga. Koliko časa sem bila sploh nezavestna? Kaj je sploh narobe z mano? Šele tedaj sem se ozrla po svojem telesu, da bi videla, če sem si kaj zlomila. Takoj sem videla, da je moja levica v mavcu, verjetno se je zlomila, ko smo padli. Ni tako hudo, zacelila se bo in naprej bom lahko trenirala karate. Moj pogled je šel naprej in iskal posledice nesreče. Prišel je do mojih nog. Te so izgledale dobro, nobena ni bila v mavcu, kar je pomenilo, da sem si zlomila samo roko. Idealno.

»Energija v meni je usihala, moje življenje je počasi ugašalo.«

Poskušala sem vstati, ampak ni šlo, noge me niso ubogale. Poskusila sem še enkrat. Brez uspeha. Je možno, da je z nogami vseeno nekaj narobe? Sem morda postala hroma? Spreletela me je mrzlica. Kaj, če je res? Kako bom trenirala karate, kako bom lahko živela? Nenadoma me je vse upanje zapustilo. V glavi sem čutila neznanski pritisk in ničesar več nisem mogla storiti. Le zaprla sem oči in zaspala.

Naslednje jutro me je zbudil klepet zdravnikov, ki so stali ob moji postelji in najverjetneje razmišljali o moji nesreči in anamnezi. Verjetno so se spraševali, kakšno življenje sem izgubila zaradi neumne letalske nesreče.

Ležala sem in poslušala, kaj se pogovarjajo. Nič nisem razumela, saj so govorili v nemščini. Nekako me je postalo strah, kako mi bodo razložili, kaj je z mano narobe, saj kljub temu, da sem na gimnaziji imela nemščino, nisem ravno razumela strokovnega jezika. Na mojo srečo je vstopil še en zdravnik. Pozdravil je kolege – v nemščini, nato pa stopil do moje postelje in z mano spregovoril v slovenščini.

»Živijo, Katarina! Kako si?« me je z žarečimi očmi vprašal zdravnik.

»Recimo, da sem v redu,« sem mu strahoma odgovorila.

Hitro je nadaljeval: »Po vsem, kar si prestala, si v redu, ampak na žalost je tvoje karatejske kariere konec. Pri nesreči ti je v hrbtenici zaradi elektrike pretrgalo živce v hrbtenjači, kar pomeni, da si hroma. Srečo imaš, da ti jih je pretrgalo nizko, da so tako ohromele le noge. Če bi se premaknili le malo višje, bi bila hroma od vratu navzdol. Poleg tega si si zlomila tudi roko, ampak to ni tako hudo. V nekaj tednih se ti bo zacelila.«

Resnica me je zbolela. Zdaj je zdravnik le potrdil moje domneve, da ne bom več hodila, da sem hroma. Zakaj naj zdaj živim? Izgubila sem edino, kar mi je pomenilo največ. Izgubila sem karate.

Ko sem v sebi obdelovala izgubo, sem se spomnila na očeta. »Kaj pa moj oče? Je še živ?« sem hitro vprašala zdravnika, da bi morda ohranila še kanček upanja, ki mi ga je ostalo. Zdravniku se je zmračil pogled. Sklonil je glavo in počasi rekel: »Vsi ostali so podlegli pritisku, ker so bili privezani in jih ni odneslo ven iz letala kot tebe. Našli smo jih mrtve s povsem zdrobljenimi kostmi. Katarina, žal mi je.«

Zdaj se je glava povесila tudi meni. Izgubila sem očeta, prej še mamó. Za kaj naj sploh še živim? Nimam družine, nimam športa, nimam več življenja. Pristala

*»Zakaj naj
zdaj živim?
Izgubila sem
edino, kar mi
je pomenilo
največ.
Izgubila sem
karate.«*

bom na vozičku in se le še vozila okoli. Ne bom mogla več hoditi, plesati, teči ... Vse je izgubljeno.

Zdravnik je opazil mojo potrnost. Pomignil je svojim kolegom, da so se umaknili, in se poslovil z obljubo, da bo še vse v najlepšem redu. Kaj pa ti veš, kako je, če si na mojem mestu? Nič ne bo v redu.

Zdravnik je izginil. Ozrla sem se skozi okno. Začela sem razmišljati, v katerem nadstropju sem. Kaj bi bilo, če bi skočila skozi okno? Vsaj končala bi to morijo. Malo sem se dvignila v postelji. Po višini stolpnic in tega, kar vidim, bi sklepala, da sem nekje v osmem nadstropju. Če bi skočila skozi okno, bi verjetno umrla. Samo kako priti do okna? Počasi sem poskušala vstati. Kripelj, kakršen sem, bom malo težje prišla do okna.

Nad mesto se je spustil mrak. Prikazalo se je igrišče samih luči, ki so se med sabo lovile in iskale, tekmovala in združevale. Luči v bolnišnici so se počasi ugašale in to je bil znak, da lahko naredim, kar mislim. Dvignila sem se z eno nogo in se pomaknila proti robu postelje. Noge sem položila na tla in se z eno roko ujela, da ne bi padla. Premaknila sem se proti stolu, ki je stal ob oknu. Nerodno sem se poskušala usesti nanj in v tretjem poskusu mi je končno uspelo. Prijela sem za kljuko okna in ga odprla. Skobacala sem se na okensko polico in svež zrak je zadel ob moj obraz.

Sedela sem na okenski polici in zrla v daljavo. Pomislila sem na svoje življenje, na svojo prihodnost. Verjetno me nihče ne bo imel rad, saj nihče ne bo hotel imeti za partnerja invalida, ki ne zmore sam skrbeti zase. Čez nekaj dni bom dopolnila osemnajst let in vse življenje sem načrtovala, kaj bom počela na osemnajsti rojstni dan. Ko sem predlagala očetu, da bi v Berlin odšla z avtom, sem čutila, da bo na letalu nekaj narobe, vendar sem popustila. Kaj bi dala, da bi lahko čas zavrtela nazaj in očija prepričala, da greva z avtomobilom.

V očeh sem začutila solze. Pogledala sem proti tlam. Ta so bila zelo oddaljena, ampak nekaj me je vleklo k njim. Počasi sem se začela nagibati proti njim, vse bolj in bolj, dokler me ni prevesilo. Moje noge so zdrsnile z okenske police in moja zlomljena roka je bingljala navzdol. S težavo sem se še oklepala okenske police, na kateri sem sedela. Postala sem živčna, nisem več hotela umreti. Poskušala sem se dvigniti, ampak mi ni uspelo. Moja roka se je le še s težavo držala police in prsti so počasi polzeli z nje.

»Sedela sem na okenski polici in zrla v daljavo. Pomislila sem na svoje življenje, na svojo prihodnost.«

NOVICOTROS

Začela sem kričati. Ravno ko je moja roka popustila, je do okna pritekel mlad fant, ki me je prijel in povlekel nazaj v bolniško sobo.

Fant me je z okenske police prenesel na posteljo in me previdno položil nanjo. Nekaj mi je rekel v nejasni nemščini. Nisem ga razumela in to je kmalu spregledal, nato pa nadaljeval v angleščini: »My name is Luka. What's your name?« Preverila sem ga s pogledom in odgovorila: »Katarina.« Luka je nadaljeval: »This is a beautiful name. Where are you from?« Zanimivo mi je bilo, kako mu je bilo vseeno, da me je ravnokar rešil pred smrtjo in se je hotel z mano le spoznati. »From Slovenia,« sem mu poskušala čim prijazneje odgovoriti. Luka se je nasmehnil in rekel: »Lepo je vedeti, da nisem tu edini, ki prihaja iz prelepe Slovenije.« Lukov odgovor me je presenetil, saj sem sklepala, da ni tukaj poleg tistega slovensko govorečega zdravnika nikogar, ki bi tudi znal slovensko ali celo bil Slovenec.

»Kako pa, da si tukaj?« sem ga previdno vprašala.

»Študiram medicino in sem tukaj na praksi – pomagam fizioterapevtom, saj bi rad enkrat v prihodnosti to postal tudi sam,« je hitro odgovoril, nato pa nadaljeval: »Kaj pa je tebe prineslo sem?«

»V Berlinu sem imela tekmo, ki jo je prestregla letalska nesreča in me privedla sem, v bolnišnico.«

Luka je razumevajoče pokimal, nato pa nadaljeval z najinim pogovorom: »In postala si hroma?«

»Ja,« sem s sklonjeno glavo odgovorila. Gledala sem predse, ko me je Luka objel in rekel: »Zelo zanimivo, kako se kdaj usoda poigra z nami.« Očitno je spregledal, da je morda to krivo za to, da sem hotela skočiti skozi okno. Nadaljeval je: »Verjetno ti je zelo hudo, ampak vedi, da smo okoli tebe ljudje, ki ti bomo pomagali čez to. Vse bo v redu.«

Njegove besede so mi odzvanjale v glavi še po tem, ko je odšel iz bolniške sobe. Še vedno sem čutila njegov objem, ki me je pomiril. Čutila sem, da bo res vse v redu. Gledala sem skozi okno. Zunaj je bilo lepo. Naslonila sem se na posteljo in počasi zaspala.

Naslednje jutro me je zbudila sestra. Prinesla mi je zajtrk, nato pa odšla. Odkrila sem posodo in pogledala, kaj bo obsegal moj meni. Kruh, maslo in breskova marmelada. Okusno. Z eno roko sem si skušala namazati kruh. Ko sta bila namaza vsaj približno dobro nanesena, sem začela jesti. Ugriznila sem v kos kruha in žvečila. Vzela sem si čas. Gledala sem skozi okno in razmišljala, koliko ljudi na tem

»Gledala sem skozi okno. Zunaj je bilo lepo. Naslonila sem se na posteljo in počasi zaspala.«

svetu je doletela enaka usoda. Kakšno je njihovo življenje? Je zdaj za njih svet divjina, v kateri se nevarnost, grdi pogledi, brezsravno režanje le vrstijo, ali je zdaj za njih svet poln usmiljenja, nasmeškov, pomoči in usmiljenja? Kaj pa, če je mešanica obojega?

Moje razmišljanje je prekinil prihod slovensko govorečega zdravnika. Pozdravil me je in jaz sem mu odzdravila. Obrnil se je in svojim kolegom pokimal, da lahko vstopijo v sobo. Počasi so prišli noter in pred posteljo je kar naenkrat stala celotna zdravniška armada. Pogovarjali so se. Medtem ko so se oni pogovarjali, sem si vzela čas in pogledala, kako je ime vsakemu. Tisti, ki je z mano govoril v slovenščini, je bil dr. Schmid.

Po krajšem posvetu je dr. Schmid spregovoril: »Nam pokažeš levico, da vidim, če je vse v redu z mavcem?« Pokimala sem in mu pomolila roko. Pregledal je, če je vse v redu in če mavec kje ne poka. Nekajkrat me je tudi vprašal, če me kaj boli. Vedno sem zanikala. Ko je končal s pregledom roke, je zdravniška armada odšla. Preden je odšel tudi sam, mi je še rekel: »Tvoja roka je zaenkrat stabilizirana. V nekaj tednih bo zaceljena, saj kost ni bila popolnoma zlomljena. Glede nog pa bom danes k tebi poslal pripravniškega fizioterapevta, ki ti bo znal pomagati. Zdaj pa na svidenje.«

»Na svidenje,« sem mu odgovorila.

Sklepala sem da bo k meni prišel Luka, saj je znal govoriti slovensko in še pripravnik je bil. Gledala sem skozi okno. Mesto v jutranji zarji ni izgledalo tako privlačno kot ponoči. Razmišljala sem, kaj lahko počnem. Verjetno bom tukaj še nekaj časa in če bom samo ležala, me bo pobralo od dolgočasje. Pogledala sem okoli sebe, da bi videla, če je kje kakšna stvar. Nič, le različne naprave. Iz obupa sem se ulegla na posteljo in zaspala.

Zbudilo me je nekaj zelo glasnega. Odprla sem oči, da bi videla, kaj to je. Bil je Luka. Dve železni posodici je udarjal skupaj in se drl. Ko je videl, da sem budna, je končal in z velikim nasmeškom in razigranostjo rekel: »O, se je vaše veličanstvo le zbudilo iz popoldanskega počitka?« Nasmehnila sem se in pokimala, nato je nadaljeval: »Naše zdravniške gnade so se odločile, da bom tvoj fizioterapevt, ki ti bo pomagal pri različnih razgibalnih vajah – do nadaljnjega. Zato bi kar pričela z delom, če je vašemu veličanstvu prav?«

»Gledala sem skozi okno. Mesto v jutranji zarji ni izgledalo tako privlačno kot ponoči.«

»Kruta usoda, ki mi je namenila, da bom do konca življenja na vozičku, je bila vse prej kot smešna.«

Nisem si mogla pomagati, da se ne bi nasmehnila, nato pa sem mu odgovorila: »Seveda lahko začneva, tako bova prej končala in ne bom zamudila svojega drugega popoldanskega počitka.« Luka je uvidel, da sem sprejela njegovo šalo.

»Seveda, drugega počitka res ne smete zamuditi.« Njegov obraz se je ponovno spremenil v hudomušen nasmešek. Prenehal se je smejati in začel stopati proti vozičku, na katerem je imel ogromno stvari. Pogledal me je in rekel: »Vem, da si že nekaj časa tukaj, ampak šele zdaj so nam poslali stvari, ki so jih našli v letalu. Veliko jih je ostalo uporabnih, saj je prostor, kjer so bile shranjene, ostal cel in zato vanj ni prišla voda, so pa bile nekatere uničene zaradi pritiska. Je morda kaj od tega tvoje?«

Voziček je potisnil proti moji postelji, da sem lahko videla, kaj je na njem. Imela sem srečo, saj je bila na njem moja torba. Previdno sem jo vzela in preverila, če je v njej vse celo. Oblačila so bila skoraj nedotaknjena, le telefon je imel manjšo prasko, ki pa ni vplivala na njegovo delovanje. »Je morda še kaj od tvojega očeta? Če je, lahko vzameš, seveda če želiš.« Natančneje sem pogledala. Na vozičku ni bilo ničesar, kar bi pripadalo njemu, zato sem Luki odkimala.

»V redu, potem pa pojdiva na zanimivi del. Kot veš, boš zdaj za premikanje uporabljala voziček. Ne boj se, ni težko, ampak potrebno se bo navaditi,« mi je na hitro predstavil Luka, nato pa odšel ven. Čez pet minut je bil nazaj, pred sabo pa je porival voziček. »Tako, to je zdaj tvoje začasno prevozno sredstvo, ki te bo peljalo okoli sveta.« Nasmehnil se je, ampak meni se šala ni zdela smešna. Kruta usoda, ki mi je namenila, da bom do konca življenja na vozičku, je bila vse prej kot smešna.

Luka je videl, da me ne zabava, zato se je posvetil delu: »Dokler boš imela zlomljeno roko, ti bom na voziček pomagal jaz, potem pa boš morala znati sama. Najprej boš vedno morala preveriti, če je voziček stabilen. Potem boš nanj položila eno roko – tisto, ki je na strani, s katere greš na voziček. V tvojem primeru je to desna. Nato se boš s telesom premaknila bolj proti vozičku. Za tem bo sledila še leva roka, s katero se boš na voziček dokončno odrinila. Ko boš na vozičku, boš samo še z rokami dala noge s postelje in lahko boš šla naprej. Preprosto. Zdaj pa poskusi, ampak brez obremenitve leve roke. Namesto nje ti bom pomagal jaz.«

Preverila sem, če je voziček stabilen, nato pa naredila točno tako, kot mi je pokazal Luka. V resnici je bilo res preprosto. Perspektiva je bila z vozička res zanimiva. Vse je bilo nižje, a vseeno visoko. Na njem sem se počutila precej gosposko. »Dokler imaš roko v mavcu, te bomo vozili mi, da se ne bi še dodatno poškodo-

vala. Večerjo boš počasi začela jesti v pritličju, kjer je jedilnica, zato ti bom pokazal, kako priti do tja.« Prijel je za ročaja in me odpeljal. Prvič sem videla hodnik te bolnišnice. Vsi so divjali sem ter tja, negovalci so vozili postelje, medicinske sestre so hitele z različnimi infuzijami, zdravniki so s kartotekami hodili od pacienta do pacienta. »Je pa zelo živahno tukaj,« sem rekla Luki. »Ja, kar precej, sploh danes, ker se je zgodila avtomobilska nesreča,« mi je odgovoril. »Oh, upam, da bo z vsemi vse v redu.«

Kmalu sva prišla do stopnišča, poleg katerega se je nahajalo dvigalo. Vstopila sva in se odpeljala v pritličje. Tam je bila velika sprejemna soba z recepcijo in vhodom v jedilnico. Jedilnica je bila ogromna.

Na eni strani so bile mize, ki so bile prilagojene nam, invalidom, na drugi strani pa so bile mize za tiste, ki so bili samo poškodovani.

»Tukaj bo tvoje mesto,« je rekel Luka.

»Prijetno,« sem mu zadržano odgovorila.

»Zdaj ko veš, kje je jedilnica, bova odšla nazaj v sobo, kjer ti bom pokazal vaje za razgibavanje. Te boš morala opravljati vsak dan najmanj trikrat.« Pokimala sem mu.

V sobi mi je pokazal vaje. Niso bile zahtevne. Preden je odšel, je še rekel: »To bo samo tvoja soba, zato si lahko svoje stvari razporediš, kot hočeš. Če kaj potrebuješ, pa povej in ti bom šel iskat v trgovino.«

»Res hvala. Kdaj pa bo večerja?« sem ga vprašala.

»Okoli šeste bom prišel pote. Imaš še eno uro časa,« mi je odgovoril.

»V redu. Hvala še enkrat. Adijo.«

»Adijo,« je odzdravil in šel.

Ker sem imela uro časa do večerje, sem se odločila, da si bom v tem času uredila življenje, saj sem ugotovila, da se ne bo izplačalo samo životariti. Pogledala sem v svojo torbo. Iz nje sem vzela telefon in slušalke. Ker je bil telefon prazen, sem ga dala polniti, nato pa sem se s slušalkami priklopila nanj in si zavrtela nekaj glasbe. Iz torbe sem vzela oblačila. Ni jih bilo veliko, ampak za prvo silo bo. Počasi sem splezala na voziček in se s pomočjo odzivanja od postelje pripeljala do okenske police, na katero sem položila oblačila. Ko sem prišla nazaj do postelje, sem na nočno omarico zložila še preostanek stvari, ki sem jih vzela, v primeru da bi mi bilo na tekmovanju dolgčas.

»Ker sem imela uro časa do večerje, sem se odločila, da si bom v tem času uredila življenje, saj sem ugotovila, da se ne bo izplačalo samo životariti.«

NOVICOTROS

»Na ta vprašanja nisem vedela odgovora, ampak nekako sem čutila, da bo vse v redu.«

Knjige sem zložila na najnižjo polico, nad njih pisala in zvezek, na koncu pa še svojega plišastega medvedka ter osebne stvari. Ko sem končala, sem počasi poskušala priti do stranišča. Po opravljeni potrebi sem se ulegla na posteljo in ponovno gledala skozi okno ter čakala na večerjo.

Dnevi so se hitro prelivali v tedne in tedni so se združili v mesec. Moja roka se je v tem času že povsem zacelila in končno sem lahko snela mavec. Povsem sem se že naučila vaj, ki so mi pomagale pri ohranjanju mišic v nogah, in se navadila na novo življenje. Počasi se mi je tudi iztekal čas v tej bolnišnici. Dr. Schmid mi je povedal, da me bodo počasi poslali nazaj v Slovenijo v rehabilitacijski center Soča, kjer naj bi se dokončno navadila na novo življenje. V vsem tem času sem se zelo navezala na Luko, saj sva bila skupaj dobesedno ves čas, in mislim, da se bo od njega zelo težko odtrgati.

To jutro je v sobo spet prišel dr. Schmid in rekel, da bom naslednji dan odšla domov. Njegove novice sem se zelo razveselila. Končno bom spet videla našo hišo, za katero je do zdaj skrbela naša sosedka. Me prav zanima, kako bo doma. Zdaj sem stara osemnajst let in nekako bom morala preživeti sama. Si bom dobila službo, bom nadaljevala z izobrazbo? Na ta vprašanja nisem vedela odgovora, ampak nekako sem čutila, da bo vse v redu.

Naslednje jutro sem počasi spakirala svoje stvari. Ravno ko sem končala, je k meni prišel Luka, vendar tokrat ni bil oblečen v uniformo kot običajno. »Zakaj nisi v uniformi?« sem ga dvomljivo vprašala.

»Domov grem kot ti,« mi je odgovoril z velikim nasmehom, nato pa nadaljeval: »Peljal te bom nazaj v Slovenijo in nadaljeval s študijem. Seveda če vam je prav, vaša visokost.«

»Ja, to bi bilo super,« sem mu, tokrat tudi jaz z nasmehom, odgovorila.

»Veš, nekaj sem te še hotel vprašati oz. ti povedati.«

»Ja, kar povej.«

»Všeč si mi.«

»Resno?« sem ga nejeverno vprašala.

»Resno. Že od prvega dneva si mi všeč in rad bi ti pomagal pri nastanitvi v dom in nasploh v življenju, ker si res prijetna punca. In čeprav si na vozičku, si zelo spretna. Če ti nisem všeč, bom razumel in se ti ne bom vsiljeval.«

»Luka, tudi ti si mi že zelo dolgo všeč in neskončno bi bila vesela, če bi bil z mano,

ker si zelo zabaven in čisto drugačen od ostalih fantov.«

Približal se mi je in me objel ter mi na uho zašepetal, da me ima rad, jaz pa sem mu enako nazaj. Ko je končal z objemom, je pograbil mojo prtljago, jaz pa sem se namestila na voziček. Preden sva odšla iz bolnišnice, sva se še poslovila od vseh zdravnikov in nato odšla.

V Sloveniji me je Luka najprej peljal domov, da sem lahko vzela svoje stvari in se zahvalila sosedu, ker je pazila na našo hišo in skrbela za rože. Nato sva odšla v center, kjer sva se za nekaj časa poslovila, saj je moral tudi on domov. Ko je odšel, sem ga opazovala s ploščadi pred centrom. Razmišljala sem o vsem, kar se mi je zgodilo v zadnjem mesecu in zelo sem bila hvaležna, da me je Luka takrat rešil pred smrtjo. Spomnila sem se besed dr. Schmida, ki je dejal, da bo vse še dobro. Res je vse v redu. In zdi se mi, da bo vse šlo le še na bolje.

»Res je vse v redu. In zdi se mi, da bo vse šlo le še na bolje.«

Mirjam Krevs, 9. razred

Poezija

Izpovedana ljubezen

Luna rázsvetljúje stene
lepe zídane trdnjave,
ko prispejo sem vojaki,
ki jo glédajó 'z višave.

Dolga pot je že za njimi,
vse od zemlje njim domače,
Sveti Rim so préhodíli,
videlí bizantske stavbe,
zdaj klečé pred mestnim zidom
Bogu právijó zahvale.

Sveti kraj kjer Jezus Kristus
žível zadnje čase slave,
center ver Mahoma, Judov,
prišel v roke bo krščanske.
Želja 'meti kraj presveti
gnala jih je do trdnjave.

Papež dôbil to idejo
vzeti mesto sveto zase,
k'ter'ga Turki so dobili,
da bi tam bile le prave
vere stárešíne modre
ki imel' bi rituale.

Kamp postávijó pred zidom,
vere polne te armade,
pod nadzorom svojih kraljev

čákajó na sonca žarke,
da zasvétijó na mesto
preden meč zabode straže.

Mladi mož 'z dežel Evrope,
Hártvik, ki imel je prazne
roke d'narja, nekaj sreče,
brez družine njem' domače,
vendar vera kot ostale,
náredíla ni mu rane.

Mati ter očeta njega,
brate, séstricé, ostale,
vojske knezov iz dežele
zraven njih so jih poklale.

Kri prelila dvor pravični,
žive niti ene straže,
vsi bili so žrtve boja,
meči niso unič'í' sablje,
ki nosile moč tiranov
čez bavarske so države.

Krona mrtvegá očeta,
ki svoboda ga prevzame,
padla njemu je na glavo,
ker zbežal je prej 'z trdnjave.

Žarki gréjejó obzidje,
vojska strelja múslimáne,
púščicé in krogle topa
gnale stran bi te vojake,
k'terih mesto vrha polno,
ampak vera v njih ostane.

Mes'ci štéjejó brutalnost,
konec vojne te je daleč,
kri oblila mesto sveto,
vojska žrtve šteje drage.
Mesto sred' morjá in hribov
vojski ne pusté da pade.

Pride dan ko vse se obrne,
vojska križarjév si najde
kup lesa v okol'ci mesta.
Z njim dobiti mesto slave,
ko se léstvicé izdelá,
da na tla obzidje pade.

Lestve správiój do zida,
póložé jih pod armade
múslimánskih génerálov,
ki premágajó kristjane.
Ampak Jezusa vojaki
nádaljújejó spopade,
plan ustváriój skrivnostni
da pregánejoj ostale.

Noč prispe v judejsko mesto,
sonce skrije svoje žarke,
vojska križarjév pripravi
svoje verne te možake,
kajti čas prišel je boja,
ízpolnítve želje stare.
Vojska pride preko zida,
vzame ogenj stolp obrambe,
vzame ogenj tempelj zlati,

vzame ogenj hiše stare.
Hartvik, skrito sonce vojske,
póveljúje del armade,
dvor kraljev' v očeh zagleda
in se hitro loti straže.
Dvor kraljevi ni v tišini,
kriki zádušé dvorane,
garda brani svoje vodje,
mnogo jih kot mrtvih pade.
Ženske téčejó skoz' vrata,
zraven 'majo svoje drage,
glasno práskétánje ognja
stavbe vse za svoje vzame.
Komaj se pred templjem ustavi,
ki je želja za kristjane.

Mlado črnolaso dékle,
nežne temne polti barve,
múslimánske ízpovédbe,
lepa kot so b'le vestalke,
Hártvikú pogled na njeno
rajsko rast telesa vzame.
On odpravi njo se ískat,
da bi ji pustil obstanek.

Tik pred vrati mesta najde
njeno sílhuêto rase,
prime jo za njene boke
in jo móčno k seb' objame.
Ona krik spusti iz sebe,
on besede reče take:

»Tu varujem te pred smrtjo,
ki je vzela ti rojake,
kajti nočem te 'zročiti
med krščanske te vojake.«

Dékle Hártviká pogleda,
on roké da dol s postave,
tudi njo lepota njega,
záslepí kot sonca žarek.
Usta svoja zdaj odpira,
ven besede grejo slave:

»Naj živi lepota tvoja!
Naj lepota ti ostane!
V tem impérijú lepote
niso množici oddane!
Če preídevá čez steno,
če odideva na trate,
sreča nama dovolila
bo ljubezen da ostane.
Tu stojiva zraven vhoda,
dost' velike tu so špranje,
skozi stísnevá se skupaj,
sva na drugi stran' obrambe.
Daj rokó položi v mojo,
zid se rušil vse bo dalje,
nájiná ljubezen z mečem
kon'c bi dala za vojake.«

Hartvik roke ji iztegne,
muslimanko sam objame,

preden z njo poda se
skozi stene te trdnjave.
Najprej ona, potlej Hartvik,
zápustíta svoje travme;
dékle boje za življenje,
on krščanske boje slave,
ko prebíjetá obzidje
várováno turške straže.

Luna rázsvetljúje stene
lepe zídane trdnjave,
ko na hrib prispeta ptička
in jo glédatá 'z višave.
Mesto zážarí kot sonce,
ko ga úničúje plamen.

Hartvik zadnjič ga pogleda,
reče te besede drage:
»Kam smo príšli da morimo
druge zarad' "vere prave"?«

Andraž Rupnik, 9. razred

Zbirčna Urš'ka

Na dan veselja Urš'ka zala sama,
za mizo išče k'ter'ga fanta b'vzela,
visok'ga, močnega bi mal' z'vrtela,
na glasbo b'rada záplesala dama.

Je daleč miza, moški zraven gleda,
všeč je videz Urš'ki naši zali,
približa on se sílhuéti mali,
vpraša, roko dá, obstane bleđa.

Se mladi par poda po trgu úrno.
Ko mrak se bliža, zvonec sedem poje,
že kmalu prvi veter piha burno.

In s plesom šok zagrab' prič'joče sloje,
ko reko vidi Urš'ka to azurno,
prišepne, reče njej: »Kraljestvo moje«.

Andraž Rupnik, 9. razred

Za Jano Peternel

Za konec leta nov' sonet se piše,
Akrostih poje slavo 'zbrani duši,
Jo hvali úpesnjúje, red se kruši,
A pesem nič resničnega ne briše.

Naj poje prva črka vsak'ga stiha,
On to sonetni venec ni prav ravno,
Pa íma pesem kar je zame glavno,
Edino to, da mal' sonet zadiha.

Tako kot žarek hitro šlo je leto,
Enkrát, če mes'ce skupaj dam, se vid'mo.
Ranil' bi, kot da kožo zbodel z dreto.

Najlepša hvala, preden mi se snid'mo,
Et vous, z menoj in celo vašo četo.
Lepo bilo je, čas je, da razid'mo.

Andraž Rupnik, 9. razred

V spomin Francetu Prešernu

Pokojni pesnik pisal taka dela,
kjer verzi skačejo po volji svoji,
ampak ustrezali so želji tvoji,
da pesem tvoja bi na glas zapela.

Če pesmice bi Julija si pela,
bi rane cel'li tvoje ti povoji,
bi srce revno srečno b'lo s preboji,
srca gospe in pesem bi cvetela.

Ljubezen, faktor tvojega življenja,
Lenora, Rozamunda, dve lepoti
kot sonce jutra; igra le lovljenja.

Ti krutost svojo dal si nam slepoti,
ki tvojih glava polna del učenja,
nas dramami, nagovarja o strahoti.

Andraž Rupnik, 9. razred

Noč

Noč.

Tiha, zapeljiva,
stkana iz niti
tihote,
samote,
pozabljenih sanj.

Kot rahla tančica
spusti se na Zemljo
in skrije.
Skrije ljubimce,
skrije morilce,
skrije vse navadne ljudi.

Noč molči,
nič ne reče.
Vse skrivnosti ostanejo v njenem objemu.

Noč.
Tiha, zapeljiva,
stkana iz niti
tihote,
samote,
pozabljenih sanj.

Dramsko besedilo

Peter Pan med deželo Nije in Črnim Vrhom nad Idrijo

Prirejena gledališko-lutkovna igra

Nastopajo:	
Peter Pan – Luka Zajec	Indijanski poglavar – Aljaž Čuk
Zvončica – Katarina Mikuž	Indijanec – Andraž Čuk
(Vendy) – Manca Žgavec	Kapitan Kljuka – Jona Čuk
(Miha) – Ambrož Habe	Mama, krokodil – Katarina Šemrl
(Jan), župnik – Julija Rupnik	Morska deklica 1, ptiček – Iza Krajnik
Gozdar, gusar 1 – Tilen Rupnik	Morska deklica 2 – Nastja Gostiša
Kovač, gusar 2 – Rene Kavčič	Morska deklica 3 – Lara Podobnik
Zidar, izgubljenček 1 – Nik Mikuž	
Direktor, izgubljenček 2 – Matevž Prebil	
Kmet – Tobija Rupnik	

I. PRIZOR

Mama: *(Mama zasanjano gleda skozi okno.)* Tako rada bi imela otročička.

Ptiček *(Zažvižga in prileti skozi okno. Mama ga stisne v dlani in ljubkuje.)*

Mama: O, kako lepo! Dobila sem fantička. Kako si ljubek. Moj Peter. *(Odide. Napis: ČEZ NEKAJ LET)*

Peter Pan: *(Se pojavi na oknu, zleti skozenj.)* Kako lep je ta svet, vleče me tja, v prelepe vrtove in še naprej. Kikiriki, svoboden kot ptica, diši mi ... ocvirkovka? O, poglej! Kakšna prelepa planota!

Pojavi se scena Črnega Vrh in cestna tabla Črni Vrh.

Manca, Ambrož in Julija se spravljajo spat.

Ambrož: Manca, prosim, povej spet tisto pravljico o Petru Panu.

Julija: Ja, tisto o morskih razbojnikih!

Manca: Ššš, kar pomirita se. Mama je rekla, da jutri zgodaj vstanemo. Jaz grem v šolo, vidva pa v vrtec.

Julija, Ambrož: Neee, hočeva pravljico! *(V oknu se pojavi svetloba.)*

Julija: Manca, glej, prišel je! Tukaj je!

Manca: Ah, nehajta že čenčati. Očka je rekel, da sem prevelika, da bi verjela vsem tem izmišljotinam. *(Tudi sama pogleda k oknu, se prestraši.)* Pa res, nekaj je zunaj! Za kresničke je davno prezgodaj. Hitro, odprimo okno in pogledjmo!

Peter Pan in Zvončica priletita skozi okno.

Peter Pan: Ohoho, pozdravljeni! Ti si torej tista deklica, o kateri se toliko govori!

Zvončica: *(Zaničevalno.)* Pf! *(Cinglja v svojem jeziku – kraguljčki.)*

Peter Pan: Daj no, ne bodi ljubosumna. Saj veš, da se nekaterim mojim prijateljem izgubljenčkom toži po mami. Pomaga nama lahko.

Manca: Kako? S tabo naj bi šla? Samo ... jutri imam šolo, pa čipko!

Peter Pan: Saj greš lahko drugo leto v šolo. In čipka? Kaj je to?

Zvončica: *(Cinglja v svojem jeziku – kraguljčki. Na sceni se projicira senca čipke.)*

Peter Pan: Aha, ribiških mrež imamo na tone *(zamahne z roko)*. V moji deželi Nije lahko dobiš, kakršno hočeš. Zvončica, čarobni prah!

Manca: Kako lahki smo! *(Začudeno.)*

Julija in Ambrož: Letimo! Hura, morski razbojniki, prihajamo!

Manca: Kako naj pa vemo, kam gremo? *(Odidejo, kot da letijo.)*

Peter Pan: Sledite mi. Nikoli ne podvomite v letenje. Najprej v desno, nato pa naravnost do jutra! *(Odide.)*

2. PRIZOR

Manca, Ambrož in Julija postanejo lutke. Letijo z Zvončico in s Petrom Panom.

Ambrož: Glejte, kopno! *(Pokaže.)*

Peter Pan: Dragi moji prijatelji, prispeli smo. Dobrodošli v deželi Nije.

Manca: Kako čudovita narava! Mogočna drevesa in rože!

Peter Pan: Tudi v Črnem Vrhu je narava čudovita. Zadnjič sem srečal gozdarja. Res nenavaden mož. (*Manca, Ambrož in Julija odidejo, pride gozdar.*)

Gozdar: (*Žaga drevesa, sliši se motorna žaga.*) Še malo, pa bomo končali. (*Zagleda Petra Pana in Zvončico.*) Iz katere igrice sta pa vidva? Nisem še videl česa podobnega.

Peter Pan: Kaj nisi bral pravljic, ko si bil majhen?

Gozdar: Ah, pravljice, larifari. Kdo pa temu verjame? Povejta, kaj delata v mojem gozdu?

Peter Pan: Mislila sva, da bi potreboval majhno pomoč.

Gozdar: Tako sta majhna in drobcena! Saj si še otrok! In tvoja prijateljica je kot mušička. Sekanje dreves je moška zadeva! Haha, kaj pa lahko narediš, ti palček?

Zvončnica: (*Se razjezi, divje zvončklja in vsipa čarobni prah. Zasliši se igranje zvončkov.*)

Drevesa v vrsti popadajo na tla.

Gozdar: (*Se začudi.*) Uau ...

Peter Pan: Ne podcenjuj pravljичnih bitij! Bi rad, da tvoje hlode še naloživa in odpeljeva s sabo v deželo Nije? Čudovito bi bilo, ko bi si iz njih postavili hotel za dvomljivce v pravljična bitja. Stavim, da bi bil polno zaseden skozi vso sezono.

Gozdar: Ne, hvala, dobri škratek. Res, prav ne morem verjeti.

Peter Pan: Peter Pan.

Gozdar: Hvala, Peter Pan, in hvala, mala vila.

Zvončica: Zvončica. Sicer pa pojdi v Mestno knjižnico in čitalnico Idrija, v

Črnem Vrhu imate svojo enoto in si izposodi knjigo. Tvoji otroci zagotovo hrepenijo po tem, da bi jim bral pravljice.

Gozdar: Danes zvečer bom otrokoma prebral zgodbo o Kralju Matjažu. Saj res, ko sem bil še deček sem oboževal pravljice. Kako lepo je bilo, če mi je brala mama. Zdaj pa bom najprej poklical prijatelja Tobija. On je kmet in bi ga morda zanimala vajina čarobna moč.

Kmet: *(Se pojavi za paravanom. Zazvoni telefon.)* Prosim?

Gozdar: Oj, Tobija, pridi malo k meni. Rad bi ti pokazal čarobni prah. Zares ima čudežno moč.

Kmet: Ja, Tilen, kaj te je pa danes prijelo? O kakšnem čudežnem prahu flančaš? Zdajle gnojim svoj travnik, da bo krme čim več za mojo živino. Kaj, ko pognojim, pa rase tisti plevel, tiste kislice, ki jih nobena žival noče jesti. Pa diši tudi ne preveč, in na Okolju in prostoru pravijo, da to ni dobro za podzemne vode.

Peter Pan: *(Leta okoli gozdarja, prisluškuje, se smeje, mu prišepetava.)* Reci, naj pognoji z vulkanskim pepelom. Tako bo zrasla sočna mlada travica in številne različne vrste rastlin se bodo spet obrasle in zacvetele kot v kakšnih bolj umaknjenih kotičkih vaše prelepe planote.

Manca, Ambrož in Julija se pojavijo v daljavi. Kmet in gozdar se poslovita in odideta.

Manca: Peter Pan, Peter Pan! Tamle se nekaj kadi!

3. PRIZOR

Peter Pan, Zvončica, Manca, Ambrož in Julija letijo skupaj in se spuščajo. Zagledajo kapitana Kljuko in njegova dva pajdaša, ki imata zvezanega poglavarjevega sina.

Peter Pan: Psst, previdno! Smo blizu indijanskega tabora, še bližje, v zalivu pa vidim tri morske razbojnike.

Julija: Joj, zvezali so Indijanca!

Peter Pan: Poglavarjevega sina so ujeli. Čakajte, jim že pokažem. *(Spremeni glas, oglašča se kot kapitan Kljuka.)* Takoj izpustita Rjavega sokola, sina Rdečega bika!

Gusar 1: Slišiš? Kapitan nama nekaj govori.

Gusar 2: Pravi, naj rdečkožca izpustiva. Prav. Adijo. Še se bomo srečali.

Indijanec urno steče stran. V daljavi se sliši jezni glas kapitana Kljuka.

Kljuka: Kaj sta naredila? Zakaj sta ga izpustila?

Gusar I: Eeee, ti si nama rekel, kapitan.

Kljuka: Bedaka! Še danes gresta k hobotnicam na čiščenje ušes. (*Odidejo.*)

Peter Pan in ostali se smejejo.

Kljuka: Maščevanje!

Indijanec: Za las je šlo. Gremo povedat očetu. Morski razbojniki so bližje, kot si misli. Danes smo izgubili enega bojvnika. Moramo posvariti indijanski tabor, preden bo prepozno.

Manca: Kaj ne bi šli raje domov? Meni to ni všeč.

Peter Pan: Nee, zdaj šele postaja malce zabavno. Pridi, spoznaj indijanskega poglavarja.

4. PRIZOR

Indijanska glasba, pojavi se indijanski šotor, pred njim indijanski poglavar.

Indijanski poglavar: Howk! Kaj delate tu, bledokožci?

Indijanec: Pozdravljeni, oče! Prišli smo vas posvariti pred razbojniki. Enega naših bojvnikov so danes gusarji pahnili krokodilom. Strašno! Tudi mene so ujeli in me zvezali. Peter Pan me je rešil in z njegovimi prijatelji sem prišel domov povedat to strašno novico.

Indijanski poglavar: Če je pa tako, bodi Peter Pan in njegovi prijatelji moji prijatelji.

Manca: Kaj bomo pa z vašim bojvnikom?

Indijanski poglavar: Je že v varstvu morskih deklic. Njim prepuščam, da našega bojvnika popeljejo na drugi svet.

Na drugi strani paravana se pojavijo tri morske deklice. Plavajo in izrekajo.

Morska deklica 1: Naj ti bo morje prijeten dom.

Morska deklica 2: Spomin na tvoje pogumno srce bo živel.

Morska deklica 3: Pojdi. Čaka te novo življenje. (*Plešoč odidejo.*)

Julija: Kaj pa, če še našega župnika prosimo za pomoč?

Manca: Dobra ideja. Peter, Ambrož, Julija, gremo!

5. PRIZOR

Pride župnik. Zagleda Petra Pana in družčino.

Župnik: Bog daj. Kaj vas je prineslo?

Manca: (*Hiti s pojasnjevanjem.*) Indijanskega bojvnika, prijatelja našega prijatelja Petra Pana, so ubili morski razbojniki! Vrgli so ga krokodilom! Strašno. Umrli je ubožec!

Župnik: Aha.

Ambrož: In zdaj so ga odnesle morske deklice in ne vemo, kako lahko pomagamo.

Župnik: Ja, lahko seveda zmolite za rajnega. Kako si rekel, da ti je ime, Peter Pan? Dobro. No, katere molitve poznaš?

Peter Pan: Molitve? Kaj je to? Pri morskih razbojnikih sem slišal tole: (*Zapoje.*)

*»Živel je mož, imel je psa, lepo ga je redil.
Nekoč mu ukrade kos mesa, zato ga je ubil.«*

Župnik: Hmmm, ta ne bo čisto prava. Boš poskusil drugače? Kakšno ... Marijino?

Peter Pan: Se mi že svita:

*»Marie, življenje ni cvetoče polje,
Marie, ko gledaš zvezde, zreš v veselje.«*

Manca: Peter, pusti, te bom jaz naučila. (*Župniku*) Oprostite, prosim, iz čisto drugih krajev je doma. Poleti bomo prišli na oratorij, do takrat pa se bo Peter Pan naučil vse prave molitve.

Župnik: Prav. Pa zbogom!

Vsi: Zbogom! (*Odletijo. Župnik odide.*)

6. PRIZOR

Peter Pan, Manca, Ambrož in Julija letijo nazaj proti deželi Nije.

Peter Pan: Skoraj bi že pozabil, zakaj sem te prišel iskat. Pohitimo k izgubljenčkom. Tako dolgo nas že čakajo.

Izgubljenčki v en glas: Peter Pan, Peter Pan, si nam pripeljal mamico?

Peter Pan: Pripeljal sem Manco, njenega bratca in sestrico. Poskrbeli bodo za vas.

Manca: Joj, kako ste srčkani! Že vidim, pokrpala vam bom srajčice, zvečer vas odenem v topli postelji in vam povem pravljico.

Izgubljenčki: Juhu! (*Zapojejo pesem Mamica je kakor zarja.*)

Manca: Kje pa so vaše hišice? Kje sploh živite?

Izgubljenček 1: V deblih imamo svoje domove.

Izgubljenček 2: Ampak ko piha burja, nam piha skozi špranje in zelo zebre!

Manca: Ubožčki! Julija, Ambrož, sta slišala, pri nas pa toliko velikih in prostornih hiš!

Julija: In v vseh sta električna in topla voda. Poglejte.

Pride zidar.

Zidar: Dober dan. Sem zidar Nik iz Črnega Vrha. Zidam stanovanjske hiše in gospodarska poslopja. Pri svojem delu uporabljam: kelo, samokolnico, mešalnik za malto, lopato ... Zanesljivo, kvalitetno. Cena po dogovoru. Poznam veliko prijateljev, ki se ukvarjajo z zaključnimi deli. Pokličite.

Direktor: To pa še ni vse! V naših domovih je nepogrešljiv del električna omarica. Prav takšne izdelujemo v našem podjetju.

Izgubljenček 1: Kaj pa je to elektrika?

Direktor: To je energija, ki poganja celo vas.

Izgubljenček 2: Kako? Pri vas omarice poganjajo vasi? Pri nas elektriko proizvajajo ribice v akvarijih!

Direktor: Ena omarica z električno energijo oskrbuje eno hišo in objekte ob njej. Če želiš, lahko skupaj poslušamo, tvoja ideja z ribicami mi je všeč.

Peter Pan: Kako lepo znajo prebivalci Črnega Vrha poskrbeti eden za drugega. Si videla, Zvončica? Ti pa si kar naprej ljubosumna in mi kljubuješ.

Zvončica: *(Nekajkrat zazvoni v odgovor.)*

Manca: Peter Pan, zdaj pa res že pogrešam starše. Odločili smo se. Jutri zjutraj odidemo.

Peter Pan: *(Užaljeno.)* Meni je prav. Srečno pot. Jaz grem spat. *(Odide.)*

V ozadju plane nad izgubljenčke, Manco, Ambroža in Julijo ulovi mreža. Gusarji so jih ujeli in potegnili za sabo.

Vsi: AAAAAA! Na pomoč! Peter Pan! Pomagaj! Na pomoč!

Peter Pan: Se pokrije čez glavo. Nočko, dežela Nije!

Prileti Zvončica in glasno zvoni.

Peter Pan: Kaj bi rada?! Pusti me pri miru! Spim!

Zvončica ne odneha.

Peter Pan: Pa se ni kaj zgodilo mojim prijateljem? Kaj praviš? Kapitan Kljuka in njegovi razbojniki? Hitro, pokličiva krokodila! *(Odideta.)*

7. PRIZOR

Na gusarski ladji. Kapitan Kljuka ima zvezane izgubljenčke in Manco, Ambroža ter Julijo.

Kljuka: Kdo se bo prvi pognal čez krov? A? No, pa začnimo z dekletcem. Kar hitro!

Izgubljenček 2: Kapitan Kljuka, zakaj si tako krut?

Kljuka: Kar zahvalite se vašemu Petru Panu. Kar vprašajte ga! Enkrat sva se sprijela, pa mi je odsekal roko.

Ambrož: Kljuka, le počakaj, da pride Peter Pan! Premagal te bo in ti odsekal še drugo roko.

Kljuka: Kaj mi mar! Če bi vedel prej, kako dobro mi služi kljuka, bi si jo odrezal že sam! Haha! Jaz pa sem njemu prelomil sabljo. Haha!

Peter Pan: Nič hudega, saj mi jo je kovač popravil!

Pride kovač.

Kovač: Res, enkrat sem dobil nenavadno naročilo. Prišel je deček in mi dal popraviti majceno sabljico. Taka reč je delikatna za popravilo. Zahteva veliko spretnosti. Izuril sem se, ni mi težko. Fantu sem sabljico popravil. Upam, da mu bo še dolgo služila. *(Odide.)*

Zasliši se tiktakanje.

Kljuka: *(Prestrašen.)* Kaj pa je zdaj to? Je to, kar slišim ... KROKODIIIIIL! Bežimo!

Peter Pan: Ha, zdaj pa imaš, kar si iskal, Kljuka! Takoj izpusti moje prijatelje!

Zvončica vrže čipko na gusarje.

Gusarji: Kakšna past, kakšna trdna mreža! Konec je z nami! *(Mreža jih potegne na dno, krokodil plane za njimi.)*

Izgubljenčki, Peter Pan, Manca, Ambrož, Julija, indijanski poglavar in Indijanec, Zvončica zavriskajo.

Indijanski poglavar *(Zgrabi mrežo z gusarji in Kljuko z drugo roko):* Vedno imaš možnost biti dober in sodelovati s svojimi sokrajan. Si videl prebivalce Črnega Vrha?

Indijanec: Če sodelujemo, smo močnejši, hitrejši in spretnejši.

Peter Pan: Jaz sem zadovoljen s tem, da bom za vedno ostal otrok in se samo igral.

Pokažite se vsi nastopajoči, zapojejo: Pustite nam ta svet (V. Kreslin)

KONEC

Dramsko besedilo priredili učenci in učenke 5. a razreda, mentorica Maja Mivšek.
Pripravljajo se tudi na uprizoritev.

Besedilo v tujem jeziku

Ghost

"Jake, would you tell us some information about the grey wolf? "

Why does it have to be me? Ah, I probably don't have a choice, I thought. At least I know the answer so it will go by quickly. I took a quick breath and answered: "The normal or grey wolf, *Canis Lupus* in Latin, belongs to the animal kingdom, phylum of chordata, the class of mamalia and belongs in the family of canidae."

"Thank you, Jake. Just try to talk a bit louder, will you?"

I just grumbled something as the answer. School wasn't so bad in itself. It's actually alright until a teacher or a classmate asks me something. If I'm not in the centre of attention, things in my life are pretty alright. Ms. Barrett asked some of my classmates a few other questions about different animals, and then the bell finally rung. I quickly left the classroom and went to the school canteen. As usual, I sat down at a table in the corner of the dining room, as far away from the others as possible. I ate my mashed potatoes and steak and went to the library. This was my favourite place at school. There was peace, silence and books that didn't care too much for my attention. Most of the books I borrowed were about mythological creatures or nature and animals. This time I picked up a thick book about griffons, the lion eagles. When I was leaving school, I saw some children at the playground, picking on two little nerds again. In this world, unfortunately, people like exploiting people who would do nothing to get back at them. As I had time and the weather was nice, I walked around a bit and walked part of the way along the edge of the forest, by the tracks. As our town was not very big, trains were very rare. Once a day a passenger train passed through, and every so often a freight train also drove past. When I got home, I called out: "I'm home!", then went upstairs and into my room. I left my homework with the intention of doing it later. It was a Friday, and after it, there would be a two-week holiday. I picked up the new book and went for a walk in the woods. Just before I walked out the door, my mother caught me. She knows I don't like to talk, that I am more of the quiet variety, as she likes to call me. But that doesn't seem to bother her.

"Where are you going?"

"I'm going for a walk."

"With a book? Have you seen anyone out for a walk with a book? You didn't even tell me what it was like at school, and you have to do the dishes. "

Why are moms always like this? "Yes, with a book. I will find a quiet corner and read in nature. I am already 14 years old! I can look after a book. Plus, I can do the dishes later. There was nothing special going on at school any-

»School wasn't so bad in itself. It's actually alright until a teacher or a classmate asks me something.«

NOVICOTROS

NOVICOTROS

ways. Can I go? Please? "

At first she was about to say something, but she just sighed and nodded. »But take your phone.«

"Right. " I took my mobile phone out of my jacket pocket and put it in my trousers pocket. "Anything else? "

"What time is it? "

I looked at my mobile phone and noticed that I have unanswered call. Who could have called me? Not many people have my number. I will think about it later.

"Ten past four. "

"Good. But come home before seven. You know you still have to pack for grandma's. "

"Yes, I know. I'll be home by seven. Bye."

"Bye."

And I was gone. I went into the woods along the path behind our house. The forest was my favourite place in the world. Right after books, of course.

The air smelled like the end of summer. The green leaves on the bushes and tall trees rustled in the light breeze. The light of the warm sun playing among the canopy and winking through the air. Birdsong echoed off the trunks like a magical melody. Soft paths lined with leaves were winding their way through this beautiful landscape.

I noticed a squirrel that was running on the ground and then jumped on a tree trunk. It stopped there, because it saw me. I stopped too, so I would not startle it. It looked at me for a while, then rushed up the tree.

I continued walking slowly and looking around. I just couldn't stop looking at these beautiful scenes. At the top of a small hill, I turned off the path and found a rock under a large tree. There I sat down on a large root and for a few minutes admiring all that was beneath me. I had a great view, as the trees were tall enough for the canopy to not obstruct my view.

I opened the book and started reading. Then I remembered the strange call from earlier and took my phone out of my pocket. There wasn't much internet, but there was enough to dial the number. I called the number back, but there was only silence. Nobody answered, so I just shrugged. Someone has probably made a mistake. I continued to read and realised that griffons are amazing creatures. They have a lion's body, an eagle's head and a pair of wings. They are very fond of gold, silver and precious stones, which they can also eat; they give them a lot of

»The air smelled like the end of summer. The green leaves on the bushes and tall trees rustled in the light breeze.«

»The deer lifted its head with the last of its strength and looked at me like it was asking for something.«

energy and keep them alive. After about an hour of reading, I heard something. It was an animal. No. Two animals. It sounded as if they were screaming. I could make out the cries of a bird and something else I didn't recognise. The sound was coming from deeper in the forest. I put a leaf in the book so that I knew where I stopped reading and put it in the opening under the rock, among the roots, and hurried along the path towards the cries, which had not yet stopped, to find out what was happening. I haven't walked for that long when I realised I was moving away from the sound, so I turned off the path and rushed deeper into the forest. I've never been so far before. A few meters ahead, I saw a strange scene. I saw a large raven attacking a deer. The thing that seemed very strange was that ravens only eat carrion, and this one was much bigger than they usually are. When I got closer, and they saw me, the deer had just enough time to escape the black bird. But the bird noticed it and flew after it. As the deer was already very injured it had a hard time running and stumbled and fell several times, but they were both very fast. Despite the fact that the deer had its right side completely torn up, it jumped over a fallen tree and with great effort ran over a small hill. I ran after them, but I couldn't keep up. The scavenger was much bigger than it should have been, but it was skillful at avoiding the logs and it followed the deer at high speed. When I couldn't run anymore, I realised that the forest was completely silent, and the silence was broken only by my loud footsteps and breathing. It seems that everything had hid from it. As quickly as I could, I continued in the direction the bully and his victim were going. I don't even know why I followed them, but I felt compelled to help the poor deer. I didn't know where this bird came from, but I knew it wasn't an ordinary raven.

On top of that, I was in such a hurry that I didn't know where I came from. Very quickly, I was lost. Suddenly, I heard the screams again, as I did a little earlier. I started running again. This time I didn't have to run that far. Just behind the rock, the same thing as before was happening, except that the raven was so busy that it didn't even notice me. I grabbed a strong branch from the ground and approached as quietly as possible from behind the raven. But I was not lucky. The deer had fallen silent, and only its last breaths were making noise, so the bird heard me. It was too late. Just as it turned its head, I swung the stick with all my strength and anger, so it fell to the ground. I hit it well, because the hit was very loud. The deer lifted its head with the last of its strength and looked at me like it was asking for something. Once I was convinced that the bird would not be getting up very soon, I jumped to the dying deer with tears in my eyes. Just as I can't stand when people mistreat nature, I can't stand to see animals being mistreated, let alone seeing a deer die because of an unnatural strange black bird.

Desperate, I offered the deer some leaves, grass and water that was gushing

from under a nearby rock, but she took none of it. Soon, I had lots of its blood all over my trousers and arms because I tried to close the wound, but it was too big, and the deer was losing too much blood. So I sat down next to it, put its head on my lap and cried. But it had no such intention. It nudged me with its snout so I looked at it and then it licked my face. I laughed in tears, then I shouted very loudly. I realised that it had breathed its last breath.

I don't know for how long I sat there, petting its soft fur. It got heavy, so I put it on the floor. When I wanted to check the time on my phone, I realised that I had lost it during the run. Panic seized me. I didn't know what to do with the animal and which direction I need to go to get home. It seemed that the forest here was not being cared for by humans, which meant that the only way to get away from here was the path I took to get here but that was at least two kilometres away, and I had no idea which way it was. Suddenly, I heard something again. I looked around and saw the raven, struggling to its feet. I noticed in its the penetrating black eyes the fierce anger and desire for revenge. I realised immediately that this was not good at all, so I started running again. The raven has gotten up by this time, and it already started to chase me down. I moved left and right as much as I could through the trees and other places through which it could not fly.

*»I realised
that it had
breathed its
last breath.«*

It figured out what I was doing pretty soon and when I turned around, I didn't see it. I looked again, and as there was no sign of him so I stopped running. I walked a little further in the same direction and found myself on the edge of a meadow in the middle of a forest with a river running through it. Thinking that I got rid of it, I headed towards the river to drink some water and cool down. I noticed that dusk was descending and decided that there was no way it is wise to look for the path at night. I knew I was going to get into trouble, but I didn't care anyway. I will have to pay for the book too. But all this will have to wait. First, I had to find shelter and make a bed, which was fortunately easier because it was a full moon. I picked up some long grass, a few fallen pine branches and put it all together in an emergency bed between two rocks. I got to the top, loaded a few more branches for the roof and went to the river to cool off. I wet my face and hands with water and drank some of it. I was walking back through the meadow to the shelter when I suddenly heard a scream. I looked around, terrified, and looked up, and all I saw was the full moon, stars and forest. Then, just a few seconds later, I heard another, louder, closer scream from above. I looked up and saw the raven from before, only now it was nearly as big as me. Before I knew it, it had crashed into me at tremendous speed, knocking me to the ground and then it flew back up. I felt terrible pain in my abdomen. I winced and groaned. But it came back. It once

*»The moon
was high in
the sky,
illuminating
the earth.«*

again crashed into me. I groaned in pain, but it didn't stop. Its eyes shone with pure evil. It jumped on me and tore up my thigh with its claws, and with its beak it pecked at my hands, which I used to defend my face. My legs and arms were screaming in pain. It dodged my hand that was about to hit him, and pierced my stomach with his beak. I screamed, I was out of control. Tears were streaming from my eyes and I could no longer see clearly at all. I was flailing around with my whole body, screaming in pain. My lungs were scratching and I could hardly breathe. I knew there was no one to help me for miles around. I realised that I would end up like the deer. But then I somehow managed to hit it in the head and knock it off its feet. I tried to stand up, but it knocked me down again. But this time I didn't fall to the ground. There was cold water all around me and my wounds were burning, but they hurt less than before. I felt relief and saw the raven who couldn't decide what to do, as if it was afraid of water. It started to move away. No. I was moving away. The river was carrying me away. The harsh water, which was pleasant just a moment ago, splashed all over my face. But I no longer had the strength to resist it. The water around me turned red. I have only now noticed my wounds. My hands were all scratched, my clothes were ripped apart and soaked in blood, my thighs torn by its claws, and my stomach I dared not look at. I knew there was a huge wound on it and that I will bleed to death. Fortunately, the adrenaline kept the pain down so I wouldn't faint again. But nothing changed the fact that the river was carrying me further and further away and tossing me around. I guess the rapids have set in. I felt like I was going down the stairs lying down, only I was dying at the same time. A giant raven tore my stomach, and the river, destroyed my back. I hit my head twice, helplessly flailing around while I was still fainting. When I woke up, the water was carrying me at faster and faster speed. Suddenly, I hit my head on a rock, flew into the air and started to fall. It could only be one thing. A waterfall.

I woke up on the soft sand by the riverbank. My wounds were screaming in pain. Black dots were drawing in front of my eyes. When I tried to take a deep breath, I coughed heavily because of the water still in my lungs. I collapsed all numb because of the strain and constant, unbearable pain. A pool of blood was spreading around me. My stomach was torn. In the confusion of my torn skin, organs and muscles, I couldn't identify the size and depth of the wound. I gathered the last drops of energy I had left and rolled dizzily onto my back. I laid there for a while with my eyes closed, trying to calm the pain, the pounding in my head and get rid of the cloudy mass in my brain. I didn't do too well. I preferred to stop focusing on the pain and tried to look around. A sharp pain came over my neck every time I moved it. The moon was high in the sky, illuminating the earth. I noticed a waterfall, from the top of which I had fallen a

little earlier. I found it quite high; no wonder I'm half-dead. From the waterfall onwards, the river flowed so calmly that it was almost completely silent, just a quiet gurgle was heard when it flew over some slightly larger stones peeking out of the water. I heard the waterfall falling loudly and the slight rattling of the treetops above me. The view was beautiful in the silver moonlight. Everything was so peaceful and calm. It inspired me with peace.

I was no longer panicking, the pain had almost disappeared and all that was left in my head was a quiet murmur. I was no longer afraid that the raven would come back or that anything would happen to me. A light, warm breeze ruffled my hair. I knew I was safe. It was around midnight. As I gazed at the moon, I saw it as if it had started moving. A moment later I noticed that the moon was in its place, but that something was flying towards me from its direction. I thought maybe it was just a plane. But the plane would not just fly straight into the forest. Then it dawned on me. A snow-white bird flew towards me, surrounded by silver moonlight. It was probably a dove. But here? It was very strange. It flew towards me so calm and with a confidence that I've never seen in humans, let alone animals. It flapped its wings mightily just above me, spread them wide and glowed in white light. Everything became blurred. The last thing I saw was a hazy scene of my body absorbing that light. After that, I blinked again.

When I woke up, I was looking at my body from above, as if I was standing next to it. I saw my wet, dark hair, which was slightly tousled by the breeze, my wounds, from which blood flowed, drenching my torn clothes. And my calm, peaceful face with its plain brown-green eyes that were closed. The chest was not rising. My skin was pale and wet and I couldn't move. I was dead. It was like seeing a corpse from a horror movie. Except it was mine! I felt terrible. I started to feel cold and dizzy. It was all too much for me. I just wanted to go home, even if I had been on assignments all day and journalists were filming me and asking me a thousand questions. At the very least I would be alive and I wouldn't see my body from the outside. It must have been just a strange dream. I leaned back, confused, hoping to fall on my back, fall asleep and get rid of this nightmare. But I couldn't even do that. Instead of falling I simply moved backwards. And I don't even know how I did it. So I was just there, lost in my own thoughts, trying to understand what had just happened. However, since I obviously couldn't wake up and couldn't think of anything to explain the past events, I focused on my situation at the time. I tried to move again and succeeded, once. Which was, in fact, progress. I also did various 'movements' for a while, until I learned how to move. It was pretty cool, but I still didn't know what to do with my body, which was lying on the floor. And it was quite logical that I was not material. I could move through trees and stones, but it wasn't very pleasant. I was freezing and felt like an inflated balloon. I don't know how you can feel like that if you are a ghost. But that didn't matter. When I mastered moving, I was only interested in going up. If I wanted to climb on a rock, I

»My skin was pale and wet and I couldn't move. I was dead.«

NOVICOTROS

»The beautiful full moon was already close to the horizon. The stars twinkled, the breeze blew and swayed the tree branches.«

went right through it. Back to learning. Finally, I made it and crawled to the top of the rock. But when I wanted to jump something strange happened, although it was quite unsurprising compared to the other events of today. Instead of jumping, I began falling and landing on the ground. I moved forward over the edge of the rock and stayed in the air. I thought, I haven't really gone over the edge yet, because I had no body and I didn't know where I stood. So I moved on a little bit. And again, nothing. I went for about three steps forward and floated a meter and a half above the ground. I was floating. I circled a little in the air to check that I really couldn't fall to the ground. And I really didn't. I tried to go even higher, in the same way as before. And of course, it worked. I wanted to try out my new mobility. I went straight ahead as fast as I could and landed over the river with surprising speed. For a moment I was scared, but I remembered again that I was not falling. I flew even higher, over the tops of the tall spruces, stopping above one and looking around. The beautiful full moon was already close to the horizon. The stars twinkled, the breeze blew and swayed the tree branches. In about two hours, it will be dawn.

But what could I do? I couldn't just leave my body here so it would be eaten by animals. I couldn't even move it, because I went through it, which made sense if I was a ghost. Mom will be immensely angry, because I didn't come home. Worse, I couldn't even go home at all. Firstly, because I was lost. Secondly, because I couldn't leave my body here. Thirdly, even if I were to come home, she probably wouldn't even see me. If I was a ghost and could fly around and pass through solid matter, I was probably not visible. And fourthly, if I could have gone back into my body, I would not have healed fast enough. I couldn't go home with wounds that big. I would have been sent to hospital. And then I would be interrogated, and I would probably be in the media. At least in the newspaper. So I decided to stay here. But there was a bigger problem. Because I wouldn't come home, my mom would start searching for me. When she would figure out that I am not at any of my school-mates' houses or anywhere else, she would go to the police station and soon there would be at least 10 people searching for me. The policeman would also probably have dogs that would find my scent, find the dead deer and the meadow where I lost a lot of blood. Sooner or later they would find my body lying not far from the waterfall and everyone would have thought that I am dead. Well, I guess I was, but I didn't want to believe I was dead. I was too young to die. In addition, it didn't look like death. Not that I know what it is like, but still. I didn't feel dead. I guess I had to accept that. Then I heard something. I looked down and saw a fox walking around. It must have smelled my body. I quickly descended down from the trees.

This was my first opportunity to find out if I was invisible. I got down between my body and the fox which was approaching. It sniffed the air a little, but

showed no interest in me. It looked right through me. It probably didn't see me. I put my hand on its head, and it stopped, startled. It looked confused. It looked around a little, but because it didn't see anything, it continued doing what it was doing. I had to do something else. I stepped through it. I shook. But apparently it worked. The fox stopped, its fur stood up straight. Its ears fell back. It squatted slightly and put its tail between its legs. It was obviously very frightened by this. It whimpered softly, growled against my body and ran away. I felt a bit sorry for it. I tried to imagine what it was like for it, smelling the bleeding corpse and suddenly something inexplicable happiness to it. But anyway, it couldn't just eat my body.

I then tried to figure out what I can do. "So, I am invisible, incorporeal, I can hear... myself - I don't know if the others can yet, but probably not. I can... how should I call it? I'm flying? I'm levitating?" All this, I assume, was because of that pigeon or whatever, which for some reason entered me before I blinked. "Anything else? Oh. I am WITHOUT a body." The body was lying on the ground. I didn't even want to look at it. I felt like vomiting when I saw my body, which I have seen every day for the last fourteen years in perfectly OK condition, cleanly torn up. In fact, it didn't feel like me at all anymore. The face was the only part of my body where there were still some traces of me visible. In fact, it was damaged in the same way that the deer was before. This was logical, but also clear evidence that the raven has done this many times before, otherwise it would not have attacked the same way both times. Apart from being murderous and unusually large, there was something else about it. When it was hunting the deer, it was smaller, as it was easier to fly through the trees. Moreover, the poor deer could not do anything else than to run. But it was in a clearing when it was fighting with me. It had plenty of space, a more skillful opponent who was unable to make a quick run for the woods. In practical terms, it was three times bigger and stronger. It was easier to defend itself and keep me in place. That means it has changed in size. But does that mean it can also shapeshift? That would be bad. It could come back and hurt someone else, or destroy my body outright. The rustling of leaves distracted me from my thoughts. When I was sure there was no one around, I sighed and looked up. The stars began to fade. "Soon it will be morning. Mom is certainly no longer in bed. Or maybe she wasn't in bed at all. She is probably looking for me and chasing me all over the place. There is no point in just waiting here. The best thing to do is to do something. I can't defend my body anyway, so it doesn't matter if I'm not here."

I have often talked to myself. It was easier and quicker to find a solution. Strange, but it helped. I much preferred to talk to myself, instead of others. My mother always told me that I don't talk to other people enough, so I resent it. Of course I didn't believe it. Anyway, I had to go back to town. I had to tell someone. I needed someone to help me. But who? Someone who was close enough to me to help me and understand what I was trying to tell him. Someone who would understand me. And know what to do.

»The face was the only part of my body where there were still some traces of me visible.«

»I looked up above the treetops and saw the dim lights in the distance. I rushed there.«

"I'll remember someone on the way. I urgently need to get there as soon as possible."

I said to myself, looking at the body lying peacefully under the tree and looking around for the right direction. I looked up above the treetops and saw the dim lights in the distance. I rushed there. In the east, it was already getting brighter. I was really in a hurry. I saw the path I had come by. -HRSK Something broke a branch nearby. I stopped with immediately. There was a hunter on the path below me, walking straight towards the clearing. As far as I remember, there was a stile close to the route. Well, more like a plank on a tree, for hunters to watch the animals. He was certainly heading there. A pair of hunting binoculars hung around his neck. "No!" I groaned. "What should I do with him? If he goes there he will see the dead body! I have to get him out of here somehow." I quickly walked towards him. He had just switched off the flashlight because it was already light enough and because it would startle less animals. I had no choice but to walk through him until he turned around. I couldn't really do anything else so this was my only option. Nothing happened the first time I went through him. The second and third time nothing happened either. The fourth time, he just mumbled something. Nothing really came of it. Then I remained within him for a while. But the hunter just wrapped his coat tighter around him and muttered something into his beard. I really had to hurry! A few minutes away, there was a dead deer. If he got close enough he could spot it. What if the raven came back? No, I couldn't have let that happen. I walked through him like a madman, hoping to stop him. "What the hell? " he wrapped his coat tighter around himself. I'm sure his hair stood up if he felt the way I did. But it still looked as if he wouldn't stop just because of a strange feeling. I couldn't stop him. "What should I do? I cannot disturb or reverse him. Only a miracle could..." I was so lost in my thoughts that I didn't even notice that the hunter had stopped. I saw that he was looking a little further into the forest, away from the clearing. I followed his gaze, and spotted a bear. Here was a real bear, watching the hunter! I haven't actually seen one in person before.

They say they prefer to avoid people. The hunter seemed as surprised as I was. But there was something he didn't like. He was frantically rummaging in his pockets and under his coat, looking more and more angry. He exhaled angrily and swore. Then he pulled his phone out of his pocket and dialed someone. I didn't understand the person on the other side of the line and I didn't need to. It was obvious that the hunter did not have his camera with him and could not film the bear. After a few words, it seemed to me that he had arranged for the person he was talking to bring his camera to the edge of the forest. It was a few kilometres away, which he obviously didn't like at all, but it was the best he could do. He hurried back towards the path, but by then the bear had gotten up and was slowly moving away. "That's it! Now's

my chance!" The hunter has gone. I have to hurry up and do something while I still can. The sun had already risen, and it was now quite bright. I glanced quickly towards the clearing and rushed forward, then stopped abruptly. I looked towards the clearing again. I was right.

Something glimmered from the woods a little further away from the clearing in white light. Yes, the sun was up and it was bright, but as far as I know the bright white light coming from the forest was not natural. I turned around and rushed there. But the light was getting brighter and brighter, which only made me try harder to get there as quickly as possible. And when I got there, I was able to confirm my suspicions. The light was coming from my body. I 'stepped' closer. It was so bright that I couldn't make out my body. But then the light broke away from the corpse and transformed into a human form; well, as much of a shape you can get with light. Suddenly, I heard a loud echoing voice.

"Jake Harrison. You have shown me that you are a good, selfless and worthy person. Do your best, help others and set an example so that they will be good and emulate you. And most importantly, protect and preserve nature, because it is your home, your chance to live and so much more than you can imagine. I know you like fantasy and books, but nature is more important. Because the greatest beauty is not in books but in nature."

I woke up in my bed. The last thing I remember was the bright white light, and then everything was black. I sat on the edge of the bed. I was in pain, but I was absolutely fine. It seems as if it was all just a dream. The air in the room was suffocating, so I got up and went to open the window. I looked outside and noticed that it was getting late. I still had to pack for my grandmother's. Then, high in the sky, I saw a dove of pure white light, which looked at me, then turned and flew towards the sky. Was it all just a dream?

Martin Fajdiga, 9. razred

*»I was in pain,
but I was
absolutely fine.
It seems as if
it was all just
a dream.«*

NOVICOTROS

Posebna izdaja - literarno glasilo

Letnik 2

Šolsko leto 2023/24

Glavna in odgovorna oseba: Jana Peternel

Uredniški odbor: Mirjam Krevs, Tina Bajc Hlad, Maja Mivšek, Jana Peternel

Lektoriranje: Jana Peternel

Oblikovanje: Jana Peternel

Naslovnica: Barbara Petkovšek in devetošolci

Uvodnik: Mirjam Krevs

Črni Vrh, januar 2024